

ČÍSLO

TŘETÍ

ZPRÁVODAJ SOKOLOVSKÉ ČURDY

NEŠOUTĚŽNÍ
PŘEHLIČKA
AMATÉRSKÝCH
DÍVADELNÍCH
SOUBORŮ

28. - 31.
ZÁŘÍ
2018

SATURNIN

Divaldo JakoHost Plzeň

Rozborový seminář

René: Děkuji Vám za představení. Zjednodušeně to byla pro mě „obědovka“. Pohodička v hledišti. Jedná se o přepis zfilmovaného díla – našeho národního stříbra. Spojení skvělé hudby a divadla se skvělými herci je bezproblémová záležitost. Krásně pracujete s dějem i s diváky. Nemáte jednoduchou úlohu, když inscenaci všichni znají. Vy však diváky dokážete přetáhnout na svojí stranu. Je to fajn! Všichni hrajete suverénně. Nic mě tam neruší. Jen mám pocit, že vám kapela přetrhne děj a vy musíte přijít s novou energií znovu na jeviště a hru rozjet.

Martin: Mně se to líbilo. Jen budu malinko negativní. Podle mě je tam té hudby malinko moc. Je to ale můj soukromý názor. Já jsem se těšil na Saturnina.

Rozhovor s Radimem Břejchou

Redakce: V programu je u režie napsáno: „Kolektiv divadla JakoHost, jeho přátelé a příznivci.“ Jak to teda je?

Radim: Zpočátku jsme si říkali, že to bude dělat jeden režisér – Tonda Kašků, který trochu nesouhlasil s tou Plzeňskou verzí, přišel se svojí a postupem času jsme se dostali k verzi naší společné. Tonda pak z pracovních důvodů nemohl režirovat a tak nám nezbylo nic jiného, než si to zrežirovat kolektivně.

Redakce: Je to složitější hrát se živou kapelou?

Radim: My s živou kapelou nehrajeme poprvé. S touhle ale ano. Oni nebyli zvyklí hrát divadelní doprovod. Byli zvyklí na své koncerty a v tom to možná bylo těžší. Je ze začátku jsme se trochu přetahovali, ale nakonec to funguje a podařilo se to „sesouznit“, aby to dávalo smysl a fungovalo to.

Je to složitější, ale zase si myslím, že ten zážitek pro diváka může být větší.

Redakce: Máš tušení kolikátá byla tohle repríza?

Radim: To ví Muška, jako vždycky, ale určitě jich je už přes dvacet.

Redakce: Pokolikáté jsi na Čurdě?

Radim: Byl jsem dokonce na nultém ročníku! Nejezdím pravidelně každý rok, ale pamatuji nultý ročník.

Redakce: Co máš na Čurdě nejraději?

Radim: Na Čurdě mám nejraději ten kolektiv. Divadlo je super, ale ten kolektiv dělá to divadlo. A to myslím smrtelně vážně. Moc děkujeme. Opravdu!

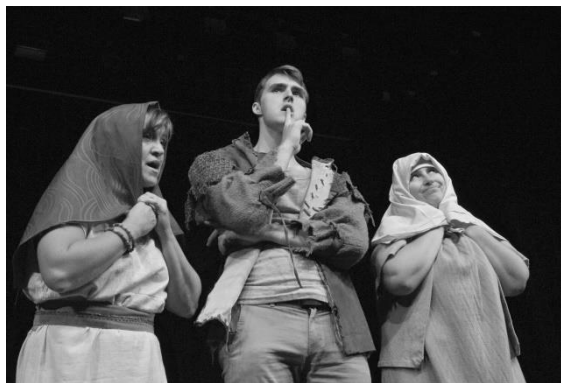
Redakce: Chtěl bys ještě na závěr něco sdělit divákům a čtenářům našeho zpravodaje?

Radim: Divákům děkujeme za skvělou atmosféru, která tady je. Už jsem pochopil, že tady v hledišti nejsou jen divadelní kolegové, se kterými se tu velice rádi setkáváme, ale jsou to i lidé ze Sokolova a blízkého okolí, díky kterým si do Plzně odvážíme spoustu energie. Dále děkujeme souboru a sponzorům za to, že Čurda je a že sem můžeme jezdit.

Redakce: A my děkujeme za to, že jezdíte.

LIBUSHE

**Divadelní spolek Nové divadlo Mělník |
Radek Šlangal**

Redakce si krátce pokecala s autorem hry Libushe Radkem Šlangalem. Tuto hru napsal, co by učitel na základní škole pro své žáky pře 12 lety. Pak co by člen divadelního spolku Nové divadlo Mělník hru nastudoval s místními ochotníky. Schází se podle Radkovo slov nejlépe jednou týdně - v neděli.

Pár informací o souboru:

Divadelní spolek Nové divadlo Mělník vznikl roku 1951. Od samého začátku je jeho domovskou scénou Masarykův kulturní dům v Mělníku, kde má soubor zázemí, včetně Divadelního klubu. Od roku 1998 je spolek občanským sdružením.

Za šedesát pět let trvání souboru jím prošlo na 800 lidí, kteří vytvořili přes 132 premiér a přes 785 repríz.

Radek po představení měl velkou radost, že se představení povedlo. Diváci byli nadšení. Důležité je, že i v neděli dopoledne si našli na divadlo čas a chuť. Především jeho díky směřovali k Pavlovi Čermákovi osvětlovači a zvukaři sokolovského divadla. Bez zkoušek si s představením bravurně poradil.

Pepa

Jak to viděl M. Freeman

Libushe v podání Mělnického divadelního souboru chtěla diváka především pobavit. Vtipné texty i dialogy, snaha o odlehčení historie a zajímavé aktualizační vstupy. Škoda jen, že nedošlo k "učesání" a jednoznačnému stanovení dějové a žánrové linie. Hra se tak stala jen prvoplánovou zábavou, ačkoli má na mnohem víc. Každopádně potenciál tu je a pokud soubor zapracuje, čeká ho slibná budoucnost.

Mělnickým děkuji za oddych a těším se někdy na další setkání..

Rozborový seminář - LIBUSHE

René Vápeník: Některé texty jsou neuvěřitelné. Říkal jsem si: Myslí to vážně? Zprvu, asi 10 minut jsem tam seděl a jen jsem zíral. Pak se to přelomilo a byli jsme v jiném žánru. Ta ironie mě uklidnila. Jen místy jste mě znejišťovali. Pochopil jsem to, bavilo mě to. Pak se objevili věci (zpěv Libuše), které nepůsobily ironicky. Byl jsem, co by divák vykořeněn a rušilo mě to. Chybí tomu dramaturg. Pozitivní informace je, že nejste vulgární. Divák spotřebovává energii, aby si vytrídil, se kterým žánrem pracujete. Jste dobře hlasově vybaveni. Druhoplánové věci, které se odehrávají v pozadí na jevišti, by měly být více uvěřitelné. Poslední věc ode mě: FINÁLE... Vy se

vytratíte z jeviště. Není dobře udělaný konec inscenace.

Martin Volný: Spousta textů je krásně ve verších. Proč najednou ty verše vymizí? Pak mě bavíte jedním vtipem za druhým a najednou mě přesvědčujete, že je to drama. Podobně jako Renda. Nevím v průběhu hry na čem jsem. Možná mi to vysvětlíte. Pak tam v průběhu hry provedete nějakou vtipnou věc, kterou mě vrátíte nohama na zem, a já pochopím, že je to komedie. Po přestávce se mi zdálo, že polevilo tempo hry. Konec mi taky přišel nepovedený.

Redakce

Jean TATY

Natalie TATY

Martin VOLNÝ

Pepa ŠTÝBR

Míša BÍMOVÁ

Pavlaína ŠPONIAROVÁ

foto: Ivo MIČKAL

